

Sygn. akt I NKRS 39/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak (przewodniczący)

SSN Tomasz Przesławski (sprawozdawca)

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie z odwołania D. J. i P. S.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...]z dnia 31 marca 2022 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu
na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód
w Lublinie, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 728,
z udziałem J. Ł.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 21 lutego 2023 r.,

oddala odwołania.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr [...] z 31 marca 2022 r. Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: KRS
lub Rada), na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej
Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2021, poz. 269; dalej: u.KRS), postanowiła:
Przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie J. Ł. do
pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym

Lublin-Zachód w Lublinie (pkt 1) oraz nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie D. J. , K. P. i P. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie (pkt 2).

Zaskarżona uchwała poprzedzona została postępowaniem w Radzie. Celem przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu KRS, Przewodniczący Rady wyznaczył zespół członków KRS (dalej: zespół), zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu 30 marca 2022 r. zespół po zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i ich przeanalizowaniu, omówił szczegółowo sylwetki wszystkich kandydatów, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie.

W wyniku głosowania zespół rekomendował w przedmiotowym postępowaniu nominacyjnym kandydaturę P. S., na którego oddano 3 głosy „za”, nie oddano głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”.

Zaskarżona uchwała podjęta została podczas posiedzenia plenarnego KRS 31 marca 2022 r.

Rada stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania określone w art. 61 ustawy z 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2020 r. poz. 2072 ze zm., dalej także u.s.p.) oraz art. 18 ust. 1 ustawy z 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1139 ze zm.).

Następnie Rada, podejmując uchwałę, stwierdziła, że kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym ocenami kwalifikacji, doświadczeniem zawodowym kandydatów, a także uzyskanym przez nich poparciem środowiska sędziowskiego.

Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Krajowa Rada Sądownictwa, nie podzielając stanowiska zespołu, uznała, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej zostanie przedstawiony wniosek o powołanie J. Ł. do

pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie. Rada nie podzieliła stanowiska zespołu odnośnie do spełniania przez P. S. w najwyższym stopniu kryteriów powołania na stanowisko sędziego sądu rejonowego spośród wszystkich uczestników postępowania.

Na stronach 4-9 uzasadnienia uchwały przedstawiona została charakterystyka kandydatów biorących udział w postępowaniu nominacyjnym, opisano ich wykształcenie, przebieg kariery zawodowej i indywidualne osiągnięcia. Z kolei na stronach 9-12 przedstawiono porównanie kandydatów.

W uzasadnieniu uchwały, KRS stwierdziła, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się ocenami kwalifikacji oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów (s. 9 uchwały KRS). Wskazano też, że wszyscy uczestnicy postępowania otrzymali oceny kwalifikacji stwierdzające ich odpowiednią przydatność do wykonywania zawodu sędziego sądu rejonowego oraz posiadają pozytywne opinie służbowe.

Rada wskazała, że za wyborem kandydatury J. Ł. przemówiło jej wszechstronne doświadczenie, zdobyte w zawodzie adwokata. Jak wynika ze sporządzonej w sprawie ocenie kwalifikacji, zdobyła ona doświadczenie w prowadzeniu różnorodnych spraw karnych i cywilnych zarówno przed sądami pierwszej, jak i drugiej instancji, sądami okręgowymi i rejonowymi. W tym zakresie jej doświadczenie w samodzielnym stosowaniu przepisów prawa i podejmowaniu decyzji procesowych jest bogatsze od pozostałych uczestników postępowania, którzy wykonywali zawód referendarza sądowego w sądzie rejonowym (s. 9-10 uchwały KRS). W ocenie Rady J. Ł. posiada wysokie kwalifikacje merytoryczne oraz doświadczenie zawodowe, dające rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie (s. 12 uchwały KRS).

W ocenie Rady powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia KRS 31 marca 2022 r. na:

1. D. J. oddano 6 głosów „za” nie oddając głosów „przeciw”, przy 10 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 16 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

2. J. Ł. oddano 12 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 6 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 18 osób), w rezultacie czego uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,
3. K. P. oddano 2 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 17 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 19 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
4. P. S. oddano 8 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 11 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 19 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów.

D. J. pismem datowanym na 22 kwietnia 2022 r. wniósł odwołanie od powyższej uchwały, zaskarżając ją w całości. Na podstawie art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., w powiązaniu z art. 44 ust. 3 u.KRS zaskarżonej uchwały zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego Unii Europejskiej, to jest art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 15 ust. 1 i ust. 3 akapit drugi Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 41 ust. 1 i 2 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej ustanawiających zasadę otwartości organów państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zasadę dostępu do dokumentów i przejrzystości prac danej jednostki. Postępowanie przeprowadzone w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi kandydatur na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie przeczy zasadzie przejrzystości prac Krajowej Rady Sądownictwa z uwagi na sposób głosowania nad kandydaturami, który dalej przedstawiono w uzasadnieniu odwołania. Naruszenie prawa materialnego Unii Europejskiej potwierdza też, w ocenie Odwołującego się, fakt podjęcia uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa w oparciu o niepełny stan sprawy nieodpowiadający rzeczywistemu stanowi. Z tych też względów wnioski zawarte w uzasadnieniu uchwały nie przystają do ustaleń zawartych w opinii dotyczącej odwołującego się starszego referendarza sądowego D. J. sporządzonej przez Sędziego Sądu Okręgowego w Lublinie Wizytatora do spraw cywilnych A. Ś..
2. Obrazę prawa materialnego, w tym krajowego:

1. art. 187 ust. 1 i ust. 3, art. 186 Konstytucji RP w zw. z art. 33 ust. 1 u.KRS. w zw. z § 12 ust. 2 załącznika do uchwały nr 158/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (dalej: „Regulamin KRS”) a także w zw. z art. 6 i art. 13 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (dalej: „EKPC”), które miało istotny wpływ na wynik sprawy poprzez podjęcie uchwały bez wszechstronnego jej rozpoznania. W ocenie Odwołującego się, uchwała została podjęta w oparciu o niepełny stan prawny i faktyczny, to jest nie uwzględnia wydanej 31 maja 2021 r. decyzji Ministra Sprawiedliwości wyznaczającej miejsce orzekania wybranego w niniejszym konkursie sędziego w VI Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie (w Wydziale określanym mianem „e-sądu”);
2. rażące naruszenie art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, to jest brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów ich kwalifikacji, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej Rada przedstawia wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku Sędziego Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie adwokata J. Ł., a nie kandydaturę odwołującego się orzekającego w VI Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, w którym to wydziale zostało wyznaczone przez Ministra Sprawiedliwości wykonywanie stanowiska sędziego objęte niniejszym postępowaniem nominacyjnym;
3. brak zastosowania art. 187 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz ust. 3 Konstytucji RP w zw. z art. 37 ust. 1, art. 37 ust. 1 u.KRS w zw. z § 12 ust. 2 Regulaminu KRS, to jest wydanie zaskarżonej uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa w sytuacji, gdy ten organ państwowy był nienależycie obsadzony podczas posiedzenia. W ocenie Odwołującego się, pozbawiło go to realizacji konstytucyjnych praw chronionych treścią wyżej powołanych przepisów. Mianowicie w głosowaniu nad kandydaturą odwołującego się na stanowisko

sędziego głosowało 16 członków Rady brakuje 3 głosów, które powinny zostać oddane. Głosy te nie zostały policzone. Na brak tych głosów wskazuje fakt, że podczas dalszej części głosowania nad kandydaturami K. P. oraz P. S., łącznie oddało głos 19 członków Rady. Przewodniczący posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa nie informował o zmianie liczby jej członków. Rozbieżności powyższe, w ocenie Odwołującego się, spowodowały zniekształcenie liczby głosów „za” w relacjach między poszczególnymi kandydatami oraz naruszenie zasady łącznego rozpoznania kandydatur.

1. Naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść uchwały, nadto w odniesieniu do poszczególnych naruszeń, skutkujące nieważnością postępowania poprzez:
 1. naruszenie art. 33 ust. 1 u.KRS. w zw. z art. 35 ust. 1-2 u.KRS. w zw. z § 19 ust. 1-2 Regulaminu KRS przez:
 1. dokonanie oceny kandydatury Odwołującego się zarówno na posiedzeniu zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa 30 marca 2022 r., jak i na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa 31 marca 2022 r. bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny oraz niezgodnie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji. W szczególności z pominięciem decyzji Ministra Sprawiedliwości z 31 maja 2021 r. wyznaczającej miejsce orzekania wybranego w przedmiotowym konkursie sędziego w VI Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie (e-sąd). Uprzednio zostało zaznaczone, że jest to wydział, w którym Odwołujący się orzeka. Z przekroczeniem granic swobodnej oceny zgromadzonego materiału w procesie nominacyjnym, na co wskazuje pominięcie znacznego okresu doświadczenia zawodowego Odwołującego się około trzykrotnie dłuższego w porównaniu do wybranej uczestniczki postępowania adwokata J. Ł.;
 2. brak rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów na

wolne stanowisko sędziowskie, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie kandydatki z najkrótszym stażem pracy i doświadczeniem zawodowym, a nie kandydatury Odwołującego się, którą charakteryzuje praca orzecznicza, praca naukowa, kształcenie studentów, wkład w rozwój doktryny prawa w tym w znacznej mierze związany z praktyką sądów w sprawach cywilnych;

3. brak bezpośredniego porównania na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa 31 marca 2022 r. kwalifikacji zawodowych Odwołującego się i uczestniczki adwokata J. Ł. przez pryzmat osiągnięć zawodowych, naukowych, dydaktycznych, wkładu w tworzenie doktryny prawa. Porównanie to powinno nastąpić w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe;
4. oparcie uchwały nr [...] na przyjętym 30 marca 2022 r. stanowisku zespołu Krajowej Rady Sądownictwa, ustalającego rekomendowanego kandydata bez uwzględnienia faktu, że Minister Sprawiedliwości wyznaczył jako miejsce wykonywania pracy orzeczniczej sędziego VI Wydział Cywilny Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w którym jako starszy referendarz sądowy orzekam, czyli tym samym bez uwzględniania kwalifikacji Odwołującego się do dalszego pełnienia funkcji orzeczniczej w tym Wydziale na stanowisku sędziego i pominięcie faktu, że inni kandydaci wykonują czynności adwokata lub orzekają w innych wydziałach Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie;
5. oparcie Uchwały o odmienne kryteria aniżeli te uwzględnione przez członków Kolegium Sądu Okręgowego w Lublinie (14-letnie doświadczenie zawodowe Odwołującego się w orzekaniu, w tym około 6-letnie na stanowisku referendarza sądowego w VI Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie do którego aspiruję na stanowisko Sędziego, rozwijana wiedza prawnicza w szerokim spektrum spraw cywilnych, zdobyta w wydziale cywilnym, w wydziale rodzinnym oraz w wydziale ksiąg wieczystych, a także bardzo dobra ocena kwalifikacyjna oraz wyniki statystyczne orzecznictwa), brak uwzględnienia dotyczącej

Odwołującego się opinii Sędziego Wizytatora bez konkretnego wyjaśnienia odmowy nadania jej przymiotu „miarodajności”, pominięcie znacznego okresu praktyki orzeczniczej Odwołującego się oraz co istotne pominięcie krótszego o 8 lat czasu w którym uczestniczyła procesie nominacyjnego adwokat J. Ł. wykonywała zawód adwokata;

6. brak własnych ustaleń Rady względnie, jak to wynika z treści uzasadnienia, oparcie wyboru kandydatki o subiektywne i odoosobnione poglądy o „doświadczeniu w samodzielnych stosowaniu przepisów prawa i podejmowaniu decyzji procesowych” w związku z wykonywaniem zawodu adwokata. Uzasadnienie zawiera generalne zwroty właściwe dla uzasadnienia kandydatury osoby orzekającej w instytucji jaką jest Sąd, a nie dla zawodowego pełnomocnika. Stanowi to potwierdzenie braku wszechstronnego rozważenia sprawy. Poprzestanie na lakonicznym stwierdzeniu, że wybrana kandydatka spełnia kryteria, o jakich mowa w art. 35 ust. 2 u.KRS, zaś kandydatura Odwołującego się te kryteria spełnia w niższym stopniu;
7. brak wszechstronnego rozpoznania sprawy przez przyjęcie za dostateczne wobec kandydatury adwokat J. Ł. ustaleń zamieszczonych w opinii sędzi J. P. – wizytatora do spraw nieletnich Sądu Okręgowego w Lublinie oraz sędzi E. W. – wizytatora do spraw karnych Sądu Okręgowego w Lublinie, podczas gdy miejsce orzekania wybranego w niniejszym konkursie sędziego zostało wyznaczone decyzją Ministra Sprawiedliwości z 31 maja 2021 r. w VI Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie (e-sądzie);
8. przytoczenie w uzasadnieniu uchwały nr [...] z 31 marca 2022 r. przez Krajową Radę Sądownictwa jedynie ogólnych kryteriów wyboru, bez wskazania rzeczywistych, konkretnych argumentów prawnych i faktycznych przemawiających za wybraną osobą w odniesieniu do pracy orzeczniczej we wskazanym wyżej Wydziale. Podobnie nie zostały też wskazane skonkretyzowane argumenty odmawiające kandydaturze Odwołującego się rekomendowania;
9. braku przedstawienia kandydatury Odwołującego się w kontekście dotychczasowego zaangażowania w praktykę orzeczniczą w VI Wydziale

Cywilnym Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie (e-sądzie) z punktu widzenia potrzeb tego wydziału, które to potrzeby stały się przesłankami wydania w dniu 31 maja 2021 roku decyzji przez Ministra Sprawiedliwości wyznaczającej miejsce orzekania sędziego w powyższym Wydziale;

10. naruszenie art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia przedmiotowej Uchwały w części dotyczącej kandydatury Odwołującego się w sposób ogólnikowy uniemożliwiający poznanie rzeczywistych motywów jej podjęcia, co z kolei uniemożliwia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Odwołującego się jest mniej wartościowa od kandydatury adwokata J. Ł., w stosunku do której przedstawiono Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie jej do pełnienia urzędu na stanowisku Sędziego Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w wydziale w którym orzeka;
11. naruszenie art. 57i § 4 pkt 1 u.s.p. i przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 lipca 2019 r. w sprawie oceny kwalifikacji kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, poprzez dokonanie przez Krajową Radę Sądownictwa własnej oceny kwalifikacji kandydatów z pominięciem właściwych przesłanek ustawowych bez wszechstronnego rozpoznania sprawy w oparciu niepełny stan faktyczny.
1. Nieważność postępowania z uwagi na powyższe argumenty i tym samym fakt, że uchwała została podjęta bez dochowania konstytucyjnych zasad oraz poszanowania praw i obowiązków Odwołującego się jako kandydata uczestniczącego w procesie nominacyjnym.

Podnosząc powyższe zarzuty wnioś:

1. na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, o uchylenie zaskarżonej Uchwały Krajową Radę Sądownictwa nr [...] z 31 marca 2022 roku w całości;
2. o wstrzymanie wykonalności zaskarżonej uchwały, albowiem jej wykonanie spowodować może nieodwracalne skutki, przy czym wniosek został złożony wyłącznie z ostrożności procesowej;
3. o zasądzenie na rzecz Odwołującego się kosztów niniejszego postępowania;

4. na podstawie art. 398⁴ § 2 k.p.c., art. 45 i art. 60 Konstytucji oraz art. 6 ETPC, o rozpatrzenie odwołania przez Sąd Najwyższy.

Odwołujący się wniósł o przeprowadzenie postępowania dowodowego w zakresie:

1. przeprowadzenia dowodu z załączonych dokumentów oraz dokumentów znajdujących się w posiadaniu Krajowej Rady Sądownictwa dotyczących procesu nominacyjnego, to jest w związku z obwieszczeniem o zwolnieniu się stanowiska sędziego Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie (M.P. z 2021 r., poz. 728) – na okoliczność tego, że w procedowaniu Krajowej Rady Sądownictwa nie została uwzględniona decyzja Ministra Sprawiedliwości z 31 maja 2021 r. w przedmiocie wyznaczenia miejsca orzekania wybranego w niniejszym konkursie Sędziego w VI Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie (e-sąd), co skutkowało brakiem wszechstronnego rozpoznania sprawy, a także na okoliczność wadliwego sposobu przeprowadzenia głosowania Rady.
2. przeprowadzenia dowodu z załączonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z 31 marca 2022 r. na okoliczność braku wszechstronnego rozpoznania sprawy i wadliwego sposobu głosowania (punkt IV uchwały wskazuje na nieprawidłową różną liczbę członków Rady przy głosowaniu nad poszczególnymi kandydaturami i potwierdza brak łącznego rozpoznania kandydatur);
3. przeprowadzenia dowodu z załączonej transkrypcji sporządzonej przez Odwołującego się z przebiegu posiedzenia plenarnego Krajowej Rady Sądownictwa 31 marca 2022 roku na okoliczność braku wszechstronnego rozpoznania sprawy i wadliwego sposobu głosowania;
4. dopuszczenia dowodu z załączonego pisma Prezesa Sądu Okręgowego w Lublinie z 19 kwietnia 2022 r. na okoliczność, że Minister Sprawiedliwości decyzją z 31 maja 2021 r. wyznaczył miejsce orzekania wybranego w niniejszym konkursie sędziego w VI Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie (e-sąd);
5. w przypadku uznania za niewystarczający dowodu wskazanego powyżej, Odwołujący się wniósł na powyższą okoliczność, o przeprowadzenie dowodu

z decyzji Ministra Sprawiedliwości z 31 maja 2021 r. wydanej w związku z obwieszczeniem zamieszczonym w Monitorze Polskim z 2021 r. pod pozycją 728 wyznaczającej miejsca orzekania wybranego w niniejszym konkursie sędziego w VI Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie (e-sąd);

6. o zwrócenie się do Prezesa Sądu Okręgowego w Lublinie o udostępnienie wskazanej decyzji Ministra Sprawiedliwości z 31 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy postanowieniem z 6 lipca 2022 r. na podstawie art. 44 ust. 2a u.KRS połączył sprawę o sygn. akt I NKRS 56/22 ze sprawą o sygn. akt I NKRS 39/22 celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygn. akt I NKRS 39/22.

Sprawa o sygn. I NKRS 56/22 dotyczy odwołania P. S. od uchwały KRS nr [...] z 31 marca 2022 r.

Odwołujący się P. S. zaskarżył uchwałę w części, tj. co w zakresie punktu 1 – co do przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie J. Ł. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie oraz w zakresie punktu 2 – co do nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie skarżącego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie. Odwołaniem z 10 czerwca 2022 r. zaskarżonej uchwale zarzucił:

1. na podstawie art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS naruszenia poniższych przepisów postępowania, które to naruszenia miały istotny wpływ na treść zaskarżonej uchwały:
 1. naruszenie art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 2 u.KRS poprzez podjęcie uchwały bez wszechstronnego rozważenia sprawy i ustalenie kolejności kandydatów bez uwzględnienia całokształtu udostępnionej dokumentacji, co spowodowało oparcie się przez Krajową Radę Sądownictwa jedynie na uzyskanych przez kandydatów ocenach kwalifikacji oraz doświadczeniu zawodowym kandydatów (o 9-11 uzasadnienia), w sytuacji gdy uchwała powinna być oparta na ocenie kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględniać: doświadczenie zawodowe (w tym szczegółowo doświadczenie

w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia) oraz opinię kolegium właściwego sądu, co w konsekwencji doprowadziło do pominięcia przy ocenie Uczestników postępowania nominacyjnego – w tym kandydatury skarżącego – okoliczności, których konieczność wzięcia pod uwagę generuje dyspozycja ww. przepisów, a w szczególności takich okoliczności dotyczących doświadczenia zawodowego skarżącego jak: uzyskanie stopnia naukowego doktora w dziedzinie nauk prawnych, praca w polskiej szkole wyższej, znajomość języka obcego i dysponowanie certyfikatem potwierdzającym tę okoliczność, autorstwo publikacji (w tym w czasopiśmie prawniczych znajdujących się na liście punktowanych czasopiśmie ustalanej: przez Ministra Edukacji i Nauki), czynny i bierny udział w konferencjach naukowych, prowadzenie zajęć dydaktycznych w szkole wyższej oraz w innych placówkach (Krajowa Szkoła Sądownictwa i Prokuratury), udział w stażach naukowych (w tym zagranicznych), ukończenie szkoleń i kursów zawodowych (w tym studiów podyplomowych), pełnienie funkcji członka Związkowej Komisji Odwoławczej przy Związku Piłki Nożnej, a także takich okoliczności dotyczących skarżącego jak opinia Kolegium Sądu Okręgowego w Lublinie;

2. naruszenie art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 2 w zw. z art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez nieprawidłowe sporządzenie uzasadnienia uchwały wyrażające się w braku faktycznego uwzględnienia pełnienia przez skarżącego funkcji członka Związkowej Komisji Odwoławczej przy Związku Piłki Nożnej, rekomendacji Zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa (s. 10 uzasadnienia) i opinii Kolegium Sądu Okręgowego w Lublinie (s. 11 uzasadnienia) przy jednoczesnym pominięciu okoliczności stanowiących przedmiot dyskusji między członkami Krajowej Rady Sądownictwa poprzedzającej głosowanie (4:04:15-4:09:04 nagrania z posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa z 31 marca 2022 r.) – tj. oceny z dyplomu ukończonych studiów wyższych, przebiegu aplikacji oraz oceny z egzaminu sędziowskiego, co w konsekwencji ukazuje brak wszechstronnego

rozważenia zgromadzonego materiału, skutkującego zaniechaniem kompleksowej oceny kandydatury skarżącego;

3. naruszenie art. 33 ust. 1 w zw. z art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez nieprawidłowe sporządzenie uzasadnienia uchwały polegające na zaniechaniu wyjaśnienia przyczyn, dla których okoliczności wyróżniające skarżącego i przemawiające na jego korzyść ustępują osiągnięciom pozostałych kandydatów, czego wyrazem jest poprzestanie w części motywacyjnej uchwały jedynie na lakonicznym stwierdzeniu, że skarżący „zdobył mniej różnorodne doświadczenie zawodowe w pracy na stanowisku referendarza sądowego” oraz „Rada *in gremio* oceniła najwyżej w niniejszym postępowaniu nominacyjnym ogólne przygotowanie merytoryczne i doświadczenie zawodowe Pani J. Ł.”, a także „Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że Pani J. Ł. wypełniła w niniejszym postępowaniu konkursowym w wyższym stopniu kryteria posiadanych kwalifikacji i doświadczenia zawodowego, o których mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, od pozostałych uczestników postępowania” (s. 10 uzasadnienia), co w konsekwencji uniemożliwia poznanie toku rozumowania Krajowej Rady Sądownictwa, a w dalszej kolejności dokonanie indywidualnej i społecznej kontroli dokonanego wyboru; na podstawie art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 60 w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez błędne ich zastosowanie polegające na braku dokonania oceny kandydatów na podstawie jednolitych i niedyskryminujących kryteriów, zgodnie z zasadą równego dostępu do służby publicznej przejawiające się w bezpodstawnym pominięciu – przy ocenie kwalifikacji kandydatów – okoliczności, o których mowa w art. 35 ust. 2 u.KRS i ograniczenie się do uwzględnienia „różnorodnego” doświadczenia zawodowego (s. 9-10 uzasadnienia), podczas gdy zgodnie z treścią przepisu przy ocenie kandydatów „uwzględnia się doświadczenie zawodowe”, a nie ocenia jego różnorodność.

Podnosząc powyższe zarzuty, Odwołujący się P.S., wniósł o uchylenie uchwały w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie KRS do ponownego rozpoznania.

Rada nie złożyła odpowiedzi na przedmiotowe odwołania.

W piśmie datowanym na 1 września 2022 r. D. J. rozwinął przedstawione w odwołaniu zarzuty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołania nie zasługiwały na uwzględnienie.

W myśl art. 44 ust. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego wyłącznie z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem. Chodzi zarówno o zgodność z przepisami prawa materialnego, jak i procesowego (wyrok Sądu Najwyższego z 29 lipca 2014 r., III KRS 12/14). Podstawy odwołania nie mogą zatem stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyrok Sądu Najwyższego: z 8 października 2014 r., III KRS 45/14; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18). Krajowa Rada Sądownictwa jest bowiem organem umocowanym przez Konstytucję RP do rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i to w jej gestii pozostają ustalenia faktyczne oraz ocena dowodów.

W związku z tym podkreślić już na wstępie należy, że odwołanie wniesione na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS może prowadzić jedynie do formalnej kontroli stosowania przez KRS reguł postępowania dotyczących przestrzegania prawem określonych kryteriów i procedur postępowania (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1993 r., III AZP 20/93, a także wyrok Sądu Najwyższego: z 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16; z 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; z 27 marca 2019 r., I NO 8/19).

Sąd Najwyższy nie może dokonywać merytorycznej oceny kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie (wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2021 r., I NKRS 64/21). To zadaniem Krajowej Rady Sądownictwa jest rozpatrzenie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i dlatego Sąd Najwyższy nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16 i przywołane tam orzecznictwo). Sąd Najwyższy

nie weryfikuje zatem podjętej przez Radę decyzji z punktu widzenia reguł zasadności. Organ ten nie może bowiem zastępować Krajowej Rady Sądownictwa w ocenie kandydata lub w sposobie zastosowania doń ustawowych kryteriów branych pod uwagę przy ocenie jego kwalifikacji (wyrok Sądu Najwyższego z 17 listopada 2021 r., I NKRS 113/21).

W związku z tym, jak słusznie podkreśla się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 2022 r., I NKRS 50/22).

Takie postrzeganie roli Sądu Najwyższego w procesie weryfikacji uchwał KRS znajduje także odzwierciedlenie w judykaturze Trybunału Konstytucyjnego. Trybunał Konstytucyjny wyraźnie podkreśla, że przedmiotem kognicji Sądu Najwyższego pozostaje wyłącznie formalny aspekt dostępu do służby związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż jakkolwiek ingerencja w tę szczególną postać władztwa przynależnego Radzie skutkowałaby naruszeniem art. 179 Konstytucji RP (wyrok TK z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK ZU 2008, nr 4, poz. 63).

Podniesione w odwołaniach zarzuty, jakkolwiek sformułowane osobno jako zarzuty naruszenia wyszczególnionych w *petitum* odwołania przepisów, tak prawa krajowego, jak i UE, pozostają ze sobą w takim związku, że uzasadnia to ich omówienie i ustosunkowanie się do nich łącznie. Dają się one bowiem sprowadzić do jednego, generalnego zarzutu, który wyraża stanowisko Odwołujących się, według których ocena ich kandydatur na wolne stanowisko sędziowskie została przeprowadzona przez KRS bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy przy zastosowaniu przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów, oraz dokonana została w sposób dowolny i niezgodny ze zgromadzonym materiałem, z przekroczeniem granic jego swobodnej oceny i z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 u.KRS Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21; 2 lutego 2022 r., I NKRS 170/21). Uzupełnieniem tego przepisu jest art. 35 ust. 2 KRS, który stosowany także w postępowaniu przed Radą, nakazuje przy podejmowaniu uchwały, o której stanowi art. 33 ust. 1 u.KRS, brać pod uwagę doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia oraz opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2021 r., I NKRS 64/21).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że nie można podzielić zarzutu Odwołujących się, aby Rada zaniechała wszechstronnej oceny kandydatów, a wybór kandydata dokonany został w sposób dowolny. Nie świadczy o tym, przede wszystkim wielokrotnie powoływany przez Odwołującego się D. J. argument, iż KRS nie uwzględniła decyzji Ministra Sprawiedliwości z 31 maja 2021 r. w sprawie przydzielenia zwolnionego stanowiska sędziego w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie na potrzeby pionu cywilnego (e-sądu). W ocenie Odwołującego, uchybienie to stało się źródłem kolejnych nieprawidłowości w postępowaniu Rady, to jest przyjęcia nieprawidłowego kryterium kwalifikującego w zakresie doświadczenia życiowego.

W świetle podniesionego zarzutu, należy przypomnieć, że to kryteria odnoszące się do kandydata podlegają ocenie w toku procedury konkursowej, dlatego nie sposób podzielić poglądu skarżącego, iż brak odniesienia się do decyzji Ministra Sprawiedliwości, powinien skutkować tak daleko idącymi konsekwencjami,

jak uchylenie zaskarżonej uchwały.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego słusznie wskazuje się, że o przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje ocena kompleksowa wynikająca z łącznego zastosowania określonych kryteriów (wyrok Sądu Najwyższego z: 5 listopada 2015 r., III KRS 76/15; 6 lutego 2019 r., I NO 21/18; 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21). Rada dokonując oceny kandydatów ubiegających się do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego posiada znaczną swobodę, żadne z przyjętych kryteriów nie ma charakteru decydującego, ponieważ „[d]ecyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z: 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16; 18 listopada 2019 r., I NO 44/19).

Ocena poszczególnych kandydatów w toku postępowania konkursowego dokonywana jest przede wszystkim w oparciu o udostępnioną Radzie dokumentację, do której członkowie Rady mają dostęp i mogą się z nią zapoznać przed podjęciem uchwały. W związku z tym zaznaczyć należy, że pisemne motywy uchwały nie mogą być powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z: 11 maja 2021 r., I NKRS 48/21; 24 września 2014 r., III KRS 40/14; 1 marca 2015 r., III KRS 8/15; z 30 lipca 2019 r., I NO 20/19).

Dlatego nie sposób uznać za uzasadniony zarzut podniesiony przez P. S. o braku wszechstronnego rozważenia sprawy, co ma być skutkiem nieuwzględnienia faktu, iż Odwołujący się jest członkiem Związkowej Komisji Odwoławczej przy Związku Piłki Nożnej, jego znajomości języka obcego czy uczestnictwa w konferencjach i stażach naukowych. W dalszej części należy podkreślić, że Rada, co wprost wynika z uzasadnienia, wbrew twierdzeniom Odwołującego się, uwzględniła ocenę z dyplomu ukończonych studiów wyższych, przebiegu aplikacji oraz oceny z egzaminu sędziowskiego, autorstwa publikacji i podnoszenia kwalifikacji zawodowych (s. 7-8 uchwały KRS) oraz opinię Kolegium Sądu Okręgowego w Lublinie (s. 11 uchwały KRS). Podkreślić należy, na co wyraźnie zwrócił uwagę Sąd Najwyższy, że „nie jest konieczne odwołanie się w uzasadnieniu uchwały do wszystkich przesłanek branych pod uwagę w czasie procedury nominacyjnej, jeżeli zdaniem KRS kandydat nie spełnił wymogów stawianych osobie pretendującej do sprawowania danego stanowiska

sędziowskiego” (wyrok Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2019 r., I NO 26/19). Nie można także pominąć, że przebieg kariery zawodowej P. S. jest określony w uzasadnieniu uchwały, a także wynika z przedłożonych Radzie dokumentów. Stąd należy podkreślić, że brak zwerbalizowania w uzasadnieniu szczegółowego przebiegu jego kariery zawodowej – przede wszystkim w aspekcie była członkiem Związkowej Komisji Odwoławczej przy Związku Piłki Nożnej, znajomości języka obcego czy udziału w konferencjach i stażach naukowych, nie uzasadnia zarzutu zaniechania wszechstronnego rozważenia sprawy. Nie jest to, w świetle ocenianej procedury konkursowej, okoliczność, która mogłaby powodować zachwianie wyniku głosowania. Nie można zatem uznać, że uchybienie to miało charakter istotny, bowiem nie dotyczyło okoliczności o takim znaczeniu, a tylko pominięcie takich okoliczności może skutkować zarzutem braku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i w konsekwencji uchyleniem uchwały Rady (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 lutego 2019 r., I NO 14/19).

Zarzuty odwołującego się D. J., który uznaje, że jest lepszym kandydatem niż uczestniczka postępowania, gdyż orzeka w wydziale cywilnym sądu rejonowego, w którym ma orzekać wybrany kandydat, należało uznać za niezasadny. Jest to bowiem, podobnie jak w przypadku członkostwa P. S. w Związkowej Komisji Odwoławczej przy Związku Piłki Nożnej, jedynie jednostkowa okoliczność, która przy ogólnej ocenie kwalifikacji uczestników postępowania, nie przełożyła się na uznanie odwołującego się za najlepszego kandydata.

W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyraźnie określono kryteria, które przyjęto dla oceny kandydatów biorących udział w postępowaniu konkursowym. Rada kierowała się kryteriami, wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym ocenami kwalifikacji, doświadczeniem zawodowym kandydatów, a także uzyskanym przez nich poparciem środowiska sędziowskiego. Rada uwzględniła w odniesieniu do uczestników postępowania jednakowe okoliczności rzutujące na ocenę predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w sądzie rejonowym, a przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały motywy rozstrzygnięcia nie zawierały elementów pozwalających uznać je za dyskryminujące w stosunku do kandydatury Odwołujących. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła, że wszyscy uczestnicy postępowania otrzymali oceny

kwalifikacji stwierdzające ich odpowiednią przydatność do wykonywania zawodu sędziego sądu rejonowego oraz posiadają pozytywne opinie służbowe.

Rada, podejmując zaskarżoną uchwałę, dysponowała pełną wiedzą o kandydatach wynikającą ze zgromadzonego w toku procedury konkursowej materiału i po rozważeniu całokształtu okoliczności dokonała autonomicznego i zgodnego z prawem wyboru w ramach jej konstytucyjnych i ustawowych kompetencji. Rada nie jest przy tym związana stanowiskiem zespołu (wyrok Sądu Najwyższego z 16 lutego 2022 r., I NKRS 137/21). O przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej J.Ł. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności różnorodne i wszechstronne doświadczenie zawodowe, zdobyte w wykonywaniu zawodu adwokata, oraz wnioski płynące z pozytywnych ocen jej pracy i kwalifikacji zawodowych. Czynniki, które wpłynęły na wybór J. Ł. zostały wyartykułowane w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały.

Niezasadny okazał się także zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 u.KRS. Zgodnie z tym przepisem uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Powołany przepis nie określa jednak wprost wymaganej treści uzasadnienia uchwał nominacyjnych KRS. Nie powinno ulegać wątpliwości, że ustawodawca nie przyzwala przez to Radzie na arbitralność. Swoboda wyboru kandydatów, którzy zostaną przedstawieni Prezydentowi RP, nie jest nieograniczona, a wyboru kandydatów nie można odrywać od ustawowych przesłanek czy zgromadzonej w sprawie dokumentacji (zob. wyrok Sądu Najwyższego: z 3 czerwca 2019 r., I NO 36/19; z 1 lipca 2020 r., I NO 17/20).

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisu art. 42 ust. 1 u.KRS, wypada podkreślić jeszcze, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego „z punktu widzenia ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba (...) przyjąć, iż Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata lub kandydatów wybranych przez Radę” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z: 19 stycznia 2022 r.). Przy czym zauważyć należy, że nie ma podstaw do tego, aby przyjąć, iż skoro Rada nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowej charakterystyki niewybranych kandydatów, to tym samym nie dokonała wnikliwej analizy ich kandydatur (zob. wyrok Sądu Najwyższego z: I NKRS 101/21, 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19;

30 czerwca 2020 r., I NO 184/19; 2 grudnia 2020 r., I NO 132/20; 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21; 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21). Podkreślić przy tym należy, że w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Rada odniosła się do cech każdego kandydata, wskazując, dlaczego w ocenie KRS lepszy jest inny uczestnik postępowania (s. 10 zaskarżonej uchwały)

W ocenie Sądu Najwyższego, uzasadnienie zaskarżonej uchwały spełnia ustawowe wymagania, w szczególności pozwala na dokonanie oceny z punktu widzenia jej zgodności z prawem. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika wprost, jakie względy przemawiały za wyborem uczestniczki postępowania. Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały argumenty dotyczące nieprzedstawienia Prezydentowi RP kandydatury Odwołujących się wskazywały, że na treść takiego rozstrzygnięcia sprawy decydujący wpływ miała całościowa i wszechstronnie przeprowadzona ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych przez Krajową Radę Sądownictwa kryteriów.

Nie sposób zgodzić się także z zarzutami, jakoby w niniejszej procedurze konkursowej przed KRS doszło do naruszenia przepisów art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP – zasady demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, równego traktowania przez władze publiczne i jednakowego dostępu do służby publicznej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego słusznie zauważa się, że zasada równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakaz dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiejkolwiek przyczyny (w art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP) sprowadza się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany (wyrok Sądu Najwyższego z 16 lutego 2022 r., I NKRS 149/21).

Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania (wyroki Sądu Najwyższego: z 15 października 2014 r., III KRS 49/14; z 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21; z 16 marca 2022 r., I NKRS 94/21). Powołane przepisy gwarantują obywatelowi,

korzystającemu z pełni praw publicznych, prawo ubiegania się o przyjęcie do służby publicznej, nie gwarantują natomiast przyjęcia do tej służby. Przypomnieć należy, że kandydat na stanowisko sędziowskie nie ma roszczenia o nabór do służby.

Sąd Najwyższy rozpoznając odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa nie dokonuje porównania kandydatur, lecz jedynie ocenia – czy określone kryteria zostały zastosowane w jednakowy sposób do wszystkich kandydatów. W niniejszej sprawie, ani z uzasadnienia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, ani z dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania nie wynika, by Odwołującemu ograniczono dostęp do służby publicznej w wyniku zastosowania dyskryminujących jego kandydaturę kryteriów lub też naruszenia zasady równości. Całościowa analiza przeprowadzonej procedury każe uznać ją za odpowiadającą prawu i gwarantującą równy dostęp do służby publicznej.

Odniesć należy się także do wyartykułowanego przez D.J. zarzutu w zakresie nienależytej obsady Krajowej Rady Sądownictwa, a przez to naruszenia wymogu łącznego rozpatrzenia wszystkich kandydatur (art. 37 ust. 1 u.KRS). Wymóg łącznego rozpatrzenia i oceny zgłoszonych kandydatur, nie oznacza, aby głosowania dotyczące każdego z kandydatów przeprowadzane były w identycznym składzie osobowym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zauważa się, że jest „rzeczą oczywistą z praktycznego punktu widzenia, że w trakcie jednego posiedzenia Rady, zmienia się skład personalny tego organu. Dotyczy to również tej części posiedzenia, w czasie której łącznie rozpatrywane są wszystkie kandydatury zgłoszone na dane stanowisko” (wyrok Sądu Najwyższego z 23 października 2014 r., III KRS 54/14, OSNP 2016, nr 11, poz. 147).

Dalej Sąd Najwyższy zauważa, że „art. 37 ust. 1 ustawy o KRS o łącznym rozpatrzeniu i ocenie wszystkich zgłoszonych kandydatur, należy więc traktować jako wskazujący na potrzebę dążenia, aby głosowanie nad poszczególnymi kandydaturami (bo na tym polega ich rozpatrzenie i ocena) nastąpiło w tym samym składzie personalnym Rady oraz jako przepis zakazujący istotnej zmiany składu Rady w sposób wpływający na wynik głosowania z uwagi na wymaganie uzyskania bezwzględnej większości głosów”.

W analizowanej sprawie, skład Rady zmienił się o 3 osoby w odniesieniu do głosowania nad kandydaturą K. P. i P. S. oraz 2 osoby w stosunku do

głosowania nad kandydaturą J. Ł.. Nie była to zmiana istotna z punktu widzenia wyników głosowania nad poszczególnymi kandydaturami, a więc art. 37 ust. 1 u.KRS nie został naruszony. Podkreślić należy, że nawet gdyby podczas głosowania nad kandydaturą Odwołującego się byli obecni dodatkowi członkowie Rady i oddali na niego głos poparcia, to i tak te głosy „za” nie mogłyby, w świetle wyników głosowania, rzutować na ogólny wynik procedury konkursowej.

W weryfikowanej procedurze konkursowej, Rada rozpatrzyła „łącznie” wszystkie kandydatury zgłoszone w postępowaniu konkursowym, jak tego wymaga art. 37 ust. 1 u.KRS, gdyż ocena wszystkich czterech kandydatur biorących udział w konkursie została dokonana na tym samym posiedzeniu Rady (w dniu 31 marca 2022 r.) i wyrażona w tej samej uchwale (Nr [...]), której rozstrzygnięcie odnosi się z osobna do każdego z kandydatów.

W świetle powyższych argumentów podkreślić należy, że nie znajduje również uzasadnienia podniesiony przez Odwołującego się D. J. zarzut nieważności ocenianego postępowania konkursowego.

Należy także odnieść się do zgłoszonego w odwołaniu przez D.J. wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie wymienionych w nim dowodów. Sąd Najwyższy nie działa instancyjnie, a więc nie prowadzi postępowania dowodowego ani jego nie ponawia i nie poszerza (Wyrok SN z 15.12.2021 r., I NKRS 57/21, LEX nr 3327039). To oznacza, że jest związany ustalonym w sprawie stanem faktycznym, a sprawę rozpoznaje w granicach odwołania (wyrok Sądu Najwyższego z 7 maja 2019 r., I NO 12/19). W związku z tym, wywiedziony w niniejszej sprawie wniosek dowodowy nie mógł zostać uwzględniony.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie przepisu art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS. oddalił odwołania Odwołujących się.